

ISTORIA TÂRGULUI DRÂNCENI (1853-1970)

Secvențe din cartea cu același nume a prof. Partene

Constantin Partene

Cei care sunt născuți în anii 60 ai secolului XX și care au călătorit, fie și numai o dată, pe șoseaua Iași-Huși își amintesc că au trecut prin două târguri: Răducăneni (atunci în jud. Fălciu, astăzi în jud. Iași) și Drânceni (atunci în jud. Fălciu, ca apoi, după 1968 să facă parte din Județul Vaslui). Astăzi mai există doar târgul Răducăneni. Distanța între aceste târguri este de 21 Km. Legislația sec. XIX admitea marilor proprietari să înființeze târguri pe moșiile lor dacă erau condiții de dezvoltare ulterioară și dacă între un târg vechi din zonă și unul nou înființat existau cel puțin 20-25 km sau "două ore de mers cu căruța"

Din interese economice, dar și din orgoliu, marii proprietari își fac un obicei în secolul al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea în a înființa târguri pe moșiile lor, mai ales dacă aveau o populație numeroasă în zonă și dacă exista posibilitatea valorificării produselor agricole într-un mod bun. Astfel de târguri s-au înființat în zone cu multe sate-apropriate prin dezvoltarea și transformarea unui târg; de-a lungul unor șosele ce legau orașe, la întretăierea unor astfel de șosele, pe malurile râurilor etc.

În sec. XIX și începutul sec. XX-lea s-au înființat multe târguri în zona Moldovei, deci și pe teritoriul actualului județ Vaslui (atunci, județele Fălciu, Tutova, Vaslui), dar puține au rămas și au rezistat transformărilor economice, sociale și politice ale vremurilor. Inițiativa înființării unor astfel de târguri a aparținut, în multe cazuri, marilor proprietari funciari, dar și burgheziei (cămătari, negustori bogați) dornici de afaceri, de a se îmbogăți cât mai mult și mai repede.

Ei bine, un exemplu concludent în acest sens ni-l oferă Tg. Drânceni, care a fost înființat pe șoseaua Huși - Iași chiar pe malul râului Prut, de către marele proprietar dar și român - Mihail Kogălniceanu.

Nu putem prezenta secvențe din istoria de 117 ani a acestui târg, până nu subliniem rolul avut în această zonă de familia și neamul Kogălniceanu. Încă din secolul al XVII-lea, în zona Ghermănești - Râpile - Drânceni încep să cumpere moșii, proprietari din neamul Kogălniceanu. Pe la 1630, primul care a cumpărat pământ aici a fost Ion Kogălniceanu, apoi Vasile Kogălniceanu - ultimul obținând uric de stăpânire asupra moșiei Râpile de la Dabija Vodă, în 1563 "pentru slujbă credincioasă adusă Domnului și țării"¹ Aceștia - care sunt menționați și de Mihail Kogălniceanu în arborele genealogic întocmit neamului său sunt cei care, în sec. XIX vor forma satul Râpile, azi M. Kogălniceanu, în comuna Arsura, vecina din vest a Drânceniului și Ghermăneștilor.

Instruiți și influenți, Kogălnicenii au obținut acte domnești pentru aceste posesiuni cu sate, unde a stăpânit peste 300 de ani, până în sec. XX. Prin urmașii lor. Au cumpărat mult pământ din Domeniul Ghermănești, s-au "gâlcevit" în sute de

proces cu răzeșii din Cotu Ghermănești, Ghermănești și Drânceni. Începând cu sec. XIX au căutat să aibă ieșire și la apa Prutului.

Această inserție între marii proprietari existenți deja în zonă, n-a fost deloc ușoară. Membrii familiei Kogălniceanu au cumpărat pământ mult în prima jumătate a secolului al XIX-lea în Ghermănești, Cotu Ghermănești (Valea Câmpii) și în Drânceni prin Ilie Kogălniceanu - tatăl lui Mihai Kogălniceanu, de la diferiți răzeși, devenind vecini cu proprietarii de aici: T Jara, Ion Michiu, Iordache Fote etc. După ce au contribuit substanțial la construirea bisericii din Ghermănești, la tâmosirea careia au participat în 1832, aga Ilie Kogălniceanu și fiul său Mihail Kogălniceanu, au ridicat pe cheltuială proprie biserica din Râpile (azi monument istoric, în comuna Arsura), sfințită în 1856, ocazie cu care marele istoric, om de stat și unionist i-a dăruit și un Evangheliar.

Cumpărând moșia lui Nistor Brânză, de pe malul Prutului, M. Kogălniceanu și-a făcut ieșire la râul de care avea atâta nevoie pentru a-și putea valorifica cerealele. Există două "așezăminte" ale "Tergului Drânceni", unul din 1853 și celălalt din 1863. Amândouă se află în posesia noastră. Se pare că, în 1853, M. Kogălniceanu - care nu avea atunci funcții importante în statul moldovean - a stăruit pe lângă autorități să-i aprobe înființarea unui târg la apa Prutului, explicându-le condițiile existente, posibilitățile de dezvoltare, distanța de 20-25 km până la Răducăneni (spre nord) și 20 km până la Huși (spre sud). Neobținând aceste aprobări, s-au așteptat vremuri mai bune. Prezentăm mai jos "Așezământul Târgului Drânceni" (10 aprilie 1853) pe care îl considerăm corect.

Motivăm afirmațiile de mai sus astfel: în 1853 nu i s-a aprobat, din varii motive, înființarea târgului dar, nonconformistul Mihai Kogălniceanu dă "Așezământul Tergului Drânceni" și îndeamnă pe oameni să se așeze acolo. Ca la orice început, e mai greu. Oamenii nu prea s-au grăbit să răspundă provocărilor lui. În 1863, când Mihai Kogălniceanu avea funcții importante în stat (ministru în guvernul unic de la București, din oct. 1863 - prim ministru), se bucură de o mare trecere în fața oamenilor, avea acte în regulă, iar chemarea către oameni a avut ecou.

Așezământul Tg. Drânceni- 10 aprilie 1853, a ajuns în posesia noastră ca o donație a fostei învățătoare Elena Roman (timp de 40 de ani cadru didactic model, din care peste 25 de ani directoarea Școlii din Drânceni).

Celălalt document "Așezământul ce dau lăcuitorilor creștini și izraeliți ce vor voi a se statornici în târgușorul Drânceni, pre care după formalitățile cuvenite către ocârmuire și înființez pe moșia mea Drânceni la trecătoarea peste Prut" este în proporție de circa 95 % identică cu cel din 1853 și a fost întocmit de Mihai Kogălniceanu la Râpile, în 1863. Autorii de dicționare geografice, autoritățile civile, Episcopia Hușilor, cercetătorii de arhive etc. au fost derutați și au menționat date diferite, când 1853, când 1863, referitor la înființarea târgului.

Analizând cele două așezăminte, constatăm că în cel de-al doilea, Mihai Kogălniceanu vine cu niște "foloase vremelnice" căutând astfel să-i stimuleze pe doritorii crești și izraeliți de a se statornici ca embaticari (plătitori de teren) plătind "32 sfanți pentru un stângen ocupat la stradă (la față) și 15 sfanți stângenul fundul (pe strada a doua ,în spate -s. n.), apoi oferea posibilitatea unui păstorit gratuit pe imașul

proprietății până la trei vite mari de fiecare târgoveț, afaceri, speculă ,construcții de ateliere, folerici...după cum voiește, nemărirea embaticului "oțărât pe veci"pentru cât trăiesc eu si urmașii mei"

Mihail Kogalniceanu era omul căruia îi plăcea ordinea , de aceea a căutat să stabilească precis care sunt drepturile, avantajele, dar și obligațiile fiscale, morale cetățenești pentru fiecare embaticar. Nu se amesteca in autonomia atorităților locale alese de către cetățeni.

Dacă n-ar fi fost toate acestea stipulate clar in aceste așezăminte s-ar fi creat haos, abuzuri, iar el, ca proprietar nu s-ar fi ales cu nimic. Mihail Kogalniceanu a stabilit clar dreptul proprietății "adica al meu, de a incasa 32 de sfanți pentru vadul de rachiou si 20 de sfanți pentru vadra de vin la intrarea in târgusor (aceste produse urmau a fi vândute , de proprietari , prin oamenii săi -s. n.) , 32 sfanți pentru fiecare gură de beci (stil tunel-s. n.) de sub dealul Orzeștilor , dreptul de a stabili dări in zilele de iarmaroc annual , dreptul de a avea și de a stabili taxa pentru podul umblator in Prut" (Extrase din așezăminte) .

Așezământul din 1863 trebuia "întărit de tribunalul competent (al jud. Fălciu-n. a.), dat spre păstrare de veci reprezentațiilor aleși ai comunei" iar " o copie a acestuia trebuia anexată actului de proprietate al fiecărui embaticar" Către sfârșitul așezământului din 1863 , Mihail Kogalniceanu preciza: " Până la întărirea de tribunalul competent al acestui așezământ întocmai ca și când ar fi întărit , va servi și va avea aceeași putere acestui exemplar "scrisu iscalitu de mine și înzestrat cu sigiliu meu și care exemplar noi l-am dat in păstrare negușitorului Stroul, orândarul de Ghermănești, ce vreau a se starnici in noul târgusor Drânceni, târg pe care Atotpuetrnicul Dumnezeu să-l ferească de tot pericolul" (Extrase din așezământul din 1863).

Al doilea exemplar de Așezământ (cel din 1863) a fost depus la Tribunalul Fălciu abia in 11 septembrie 1891 , de către evreul Leiba Marcus. Între timp, târgul Drânceni prinsese bine contur

Valea mirifică a Prutului , in dreptul Drâncenilor l-a atras adeseori pe Mihail Kogalniceanu, alegerea locului pentru înființarea târgului , intr-un cot al Prutului a fost criticata de istorici , geografi , cadre militare, pentru că nu s-a ținut cont mai întâi de pericolul unor mari viituri ale râului, distrugerii noii așezări.

Cert este că personalitățile sus menționate au avut dreptate căci existența târgului a fost doar de 117 ani (1853-1970), iar nenorocirea asupra oamenilor și a așezării tot s-a abătut in acei ani (1969-1970).

După înființarea târgului, Mihail Kogalniceanu s-a străduit să dea un nou suflu dezvoltării economice a zonei, a fost un întreprinzător, dar și un ctitor în zona cercetată de noi. În cei 28 de ani cât a mai trăit, după înființarea târgului, Mihail Kogalniceanu - care nu era atât de bogat - cum cred necunoscătorii, nu avea timp - datorită funcțiilor politice și de stat - pentru dezvoltarea târgului "dar și din cauza lipsurilor materiale, ia noi inițiative ia în antrepriză mai multe poște, garantând cu moșia sa Orzeștii (500 m vest de Tg. Drânceni- s.n.), iar în Tg. Drânceni proprietarul construiește o moară cu aburi pentru făină destinată exportului"².

Obișnuia ca de două - trei ori pe an să vină și să se odihnească câteva zile aici. Astfel, obosit - în urma extenuantei activității politice și de stat, dar și după diferendele avute cu domnitorul Cuza "în 1865 își vizitează pământurile și acareturile din Fălciu, Neamț și Iași, cu popasuri îndelungate la Râpile și Drânceni"³ La "14 august 1872 - retras la moșia sa Râpile (pe care se afla și Tg. Drânceni, în partea de est, la Prut - s.n.), Mihai Kogălniceanu scrie prefața la Cronicele României"⁴.

Mihai Kogălniceanu - "omul de la 2 mai 1864" - așa cum îl numeau adversarii săi politici conservatori, a îndeplinit funcții mari la București după realizarea statului modern român, în 1859. Pe lângă funcția de prim-ministru în timpul lui A.I. Cuza, a fost prezent încă în patru guverne în calitate de ministru, iar în guvernul liberal condus de I.C. Brătianu, a fost ministru de externe în acei ani grei pentru România dobândirea independenței de stat prin luptă, în 1877-1878, când marele român și-a asumat toată răspunderea.

Divagăm puțin, cu două - trei fraze, din dorința sinceră de informare a cititorilor noștri nespecialiști în istorie, despre marele român - Mihai Kogălniceanu.

În anii bătrâneții, boala și adversarii politici nu l-au lăsat în pace. Cităm câteva răspunsuri date de Mihai Kogălniceanu adversarilor politici: "legea comunală eu am făcut-o..." "Legea tocmelilor agricole (elaborată de conservatori s.n.) este un blestem pentru țara asta, căci, copleșiți de datorii, țăranii au pierdut chiar gustul muncii" (25 ianuarie 1880, replici în Parlamentul României-s.n.). Cât a fost în funcții importante, mai ales cea de prim -ministru și ministru "pedepsea prefectii și pe oricine ar obijdui pe țărani"⁵, a militat pentru "îmbunătățirea situației lăcuitorilor săteni" (un articol din programul revoluționar din 1848, de la Iași - s.n.).

În ultimii ani ai vieții se "hrănea" cu amintirile faptelor deosebite îmfăptuite pentru țară și neam în anii maturității, ca reprezentant al "generației de la 1848, generație din care nu fără oarece mândrie m-am numărat și eu"⁶.

În 1891, Mihai Kogălniceanu părăsea lumea celor vii, alăturându-se șirului marilor dispăruți în anii anteriori, 1889 și 1890: Mihai Eminescu, Ion Creangă, Vasile Alecsandri s.a.- lăsând în urmă un munte de prestigiu țării sale, un ocean de realizări mărețe pentru poporul pe care l-a iubit așa de mult. La înmormântarea lui Mihai Kogălniceanu, din inițiativa episcopului Silvestru Bălănescu al Hușilor, o delegație de țărani din Râpile, Tg. Drânceni, Cotu Ghermănești, Ghermănești, Rășești și Arsura a participat la ceremonialul funerar de la Iași.

Închidem această paranteză despre personalitatea extraordinară a lui Mihai Kogălniceanu, cel de care se leagă - printre atâtea altele - și înființarea Tg. Drânceni.

Întemeierea acestui târg a creat posibilitatea pentru cetățenii din zonă (cca. 20 de sate din jur, de dincolo și dincoace de Prut) să-și valorifice produsele agricole pe piața târgului, la negustorii proprietari de șleपुरi (Gherasie Gavadie, Dionisie Gavadie s.a.), să se întâlnească, să se împrietenească. Numai după înființarea târgului s-au putut aduce mărfuri de tot felul - scutind astfel oamenii satelor din jur să bată drumul lung la Hușilor, sătenii din satele din jur au putut să-și vândă vitele - fie pentru a fi sacrificate în măcelăriile târgului, fie în cadrul iarmaroacelor organizate miercurea și duminica, precum și în cadrul iarmarocului (dublat și de bălcu anuall) organizat la 6 august. Mai mult, sătenii tineri găseau de lucru "la poștă" (ca hamali la încărcat

șlepurile) unde erau plătiți "la vagon", primind 2 lei/zi; de asemenea s-a putut întări o categorie socială bogată - românii și evreii; s-au putut dezvolta meșteșugurile de tot felul etc.

Către 1900, târgul era deja cunoscut. Numărul negustorilor și meșteșugarilor evrei crește. Documentele vremii consemnează deja o realitate. Astfel, în *Marele Dicționar Geografic al României*, Ed. Academiei, Buc. 1902, p. 254, se consemna:

"Drânceni comună rurală și târgușor în județul Fălciu, plasa Podoleni. Comuna se compune din : Tg. Drânceni, Cotu Ghermănești, Râșești, Odoluști, Albița, Vărănia, Râpile, cătunul Drânceni - aproape 1000 suflete, din care nemți - 6, unguri - 8, evrei 140, armeni- 1, greci 24, bulgari - 5, țigani 17, restul fiind români. Târgușorul a fost fondat de proprietarul moșiilor de acolo - Mihai Kogălniceanu. La 1863; în comună sunt două biserici, mai este o sinagogă evreiască, două școli primare una de băieți înființată în 1866, cu hrisov domnesc, prin stăruința lui Mihai Kogălniceanu, alta de fete - înființată în 1887; 2 școli private evreiești, un birou poștal și telegrafic, subprefectura plasei Podoleni, judecătoria de ocol, un birou vamal cu trecătoare în Basarabia. Tot aici e un mic port la Prut prin care se transporta la Galați cerealele încărcate pe șleपुरi"

Până la primul război mondial dar mai ales în perioada interbelică, Tg. Drânceni (așa cum era acum înscris pe toate tipurile de hărți ale României) cunoaște o dezvoltare economică socială, chiar culturală apreciabilă. Astfel, de pildă în târg existau 5 mori (una de vânt și 4 mecanice), 4 măcelării (una românească și 4 evreiești), 2 farmacii, multe prăvălii de tot felul, multe ateliere meșteșugărești în care se prelucra materia primă: lemnul, lână, pieile de animale; existau brutarii care foloseau făina măcinată de grâu măcinată în morile târgului, din grâul țăranilor din satele vecine. Bogăția zonei au reprezentat-o: cerealele, peștele, pieile animalelor, produsele lactate, zarzavaturile, lemnul, mâna de lucru ieftină etc.

Forfota din târg era caracteristică unei așezări cu viața economică prosperă și se datora : zecilor și zecilor de țărani din satele din jur care se duceau la marile târguri la cumparaturi; carele care treceau spre/dinspre Huși pe soseaua Huși-Iași care traversa pe direcția nord-sud târgul; populației așezării și negustorilor evreii interesați în a-și vinde mărfurile. În Prut era un pod umblător, care asigura traversare râului de către oameni (mai ales de către frații basarabeni când pe un mal când pe celalalt, în raport cu direcția de deplasare; la încărcat erau 4-5 șleपुरi în fiecare zi. Pe un șlep se încărcau câteva zeci de tone de cereale (30-40 tone), iar deplasarea până la Galați se făcea când Prutul era plin (primavara, vara, toamna), folosindu-se uneori forța vitelor de tracțiune (boi, cai), tragându-se cu odgoanele de pe ambele maluri ale râului, moduri învățate de personalul Serviciului Hidraulic, de la Drânceni până la Galați pe o lățime de 25 de m⁸

Sinagoga evreiască era la șosea, avea două încăperi importante: una pentru închinăciune alta ca sală de clasă unde ablerul (învățătorul evreu) învăța copiii evrei limba idis (asta până la vârsta de 7 ani ,după care mergeau la școli românești alături de copiii români, însușindu-și limba română -n.a.).

Prezentăm acum o vedere parțială din cimitirul evreiesc (foto din martie 2000)

Din 1894 iunie 1, prin Înalt Decret Regal Nr.2183 începe să se aplice noua lege a judecătorilor de pace. În Tg. Drânceni era judecătoria de Ocol Drânceni, primul judecător a fost Stefan C.Bassie."

Evreii, buni organizatori, întreprinzatori, negustori și afaceriști economi, au dat tonul tuturor activitatilor economice în târg. Ei se întruneau și fixau prețurile produselor, aduceau bunuri materiale variate: pânzeturi de tot felul, stofe, unelte, vase, medicamente, măsline, scrumbie, zahăr, ulei etc. exista un turc care era armurier, repara dar și comercializa revolve.

Un alt fapt deloc de neglijat era că evreii se preocupau de soarta copiilor lor, de felul cum învață, dacă și-au însușit bine cele două limbi, idiș (pe care o vorbeau curent în familie) și limba română (vorbită de ei pe stradă, la școală, oriunde în comunitate).

Viața economică prosperă din perioada interbelică i-a determinat pe oamenii vremii să intre în politică, ca membri ai diferitelor partide, iar pe bătrânii zilelor noastre să regrete viața de atunci, devenind nostalgici după acele timpuri.

“Se trăia bine, domnule profesor, chiar mai bine decât în Huși. Nu ne lipsea nimic. Oamenii se împăcau și se distrau”...se confesează astăzi bătrânii Drânceniului.

Viața cultural - artistică era și ea bine reprezentată. Pe lângă școlile multe și mărunte de care amintește încă pe la 1900 - M.D.G.R., din 1928 exista o școală cu clasele I - VII unde învățau copiii românilor dar și ai evreilor, în clase diferite¹⁰

De asemenea era o bibliotecă comunală bine pusă la punct și destul de bine dotată cu cărți. Nunțile și balurile se făceau cu grupuri de instrumentiști locali, din Basarabia, cu fanfara de la Cozmești (10 km nord de târg - s.n.)¹¹ Exista o pădure pe malul Prutului, care aparținuse proprietarilor din familia Michiu, folosită acum ca o zonă de agrement, la care se adaugă cadrul natural plăcut: malurile înverzite (vara) ale Prutului tocmai ‘bune pentru plimbări; râul care oferea posibilitatea unui pescuit oricând etc.

După atâta bine, care ne face și pe noi să fim nostalgici - chiar dacă n-am trăit vremurile acelea, ci numai din cele văzute timp de 20 ani de trecere prin acest târg, din cele auzite de la bătrânii Drânceniului și din cele citite - au apărut și nori negri pe cerul albastru de până atunci. Viața a devenit nesigură, viitorul generației tinere așijderea - din cauza tensiunilor interne între partidele de dreapta și cele de la putere, acuzațiile și crimele nesfârșite, apoi, ca un blestem suntem nevoiți să acceptăm participarea la un război de durată, cu urmări dezastruoase pentru neam și țară. Tg. Drânceni a redevenit localitate de frontieră -culmea!- între frați, în 1940. Perioada 1941 - 1944, când Prutul a redevenit râu interior, iar Drâncenii un târg în inima Moldovei, a corespuns cu durata războiului în Răsărit, deci nu putem vorbi de prosperitate, liniște în sufletele oamenilor. Ridicați de la domiciliu pe drept/nedrept, evreii, cu viața pusă în pericol, au părăsit târgul în proporție de peste 90%, luând drumul orașelor țării, dar și în Palestina (din 1949, Israel - s.n.)

Regimul de dreapta, apoi cel comunist cu acuzațiile, amenințările, etichetările, bătăile, confiscările s.a.m.d., precum și anii războiului au distrus viața economică și socială prosperă, au dus la decăderea târgului, situație caracteristică României anilor '40 - '50 din secolul XX.

De un pluralism politic nu se mai putea vorbi din 1947, iar din anii 50 nici de un pluralism al formelor de proprietate. În târgul amorțit s-a instalat liniștea, teama, neîncrederea în aproapele tău. Aici s-au construit clădirile unei companii de grăniceri. Pe malul Prutului au fixat străinii graniță între frați, cu două garduri a 10 rânduri de sârmă ghimpată. Bâlcii anuali au fost mutați - din zona devenită “de graniță” în interior cu 10 km, în satul Arsura, unde se organizează și acum, în mod devenit acum tradițional, la 6 august (Schimbarea la Față). S-a desființat Serviciul Hidraulic, pe Prut nu se mai putea naviga. Au fost trimiși primari, elemente muncitorești, fidele noului

regim. Au rămas doar 2 mori (din 5!), o farmacie, câteva ateliere și câteva prăvălii. O piață agroalimentară cu 2 mese lungi era atent supravegheată în fiecare zi de miercuri și duminică. Activitatea culturală era controlată, dirijată și desfășurată forțat în cadrul Căminului cultural "Mihail Kogălniceanu" - construit în locul a 5 case-vagon evreiești (prăvălie în față și locuință în spate) dărmate, și prin Biblioteca comunală - cu câte cărți mai avea voie să țină în ea (și mai ales ce cărți !).

Tg. Drânceni era centrul comunei Drânceni, unitate administrativ-teritorială care cuprindea satele Rășești, Albița, Valea Cănepii și Sat-Drânceni.

Prin noua împărțire administrativ-teritorială, din februarie 1968, când s-a revenit la județe, Tg. Drânceni a rămas reședința comunei Drânceni, dar care înglobase acum și comuna Ghermănești, împreună cu sătucul Șgârleni. Asta doar pentru un an, căci, în 1969, în urma a două mari viituri ale Prutului, Tg. Drânceni a fost inundat, apele stând timp de trei săptămâni până mai sus de podurile caselor. Fiind distrusă rezistența și verticalitatea clădirilor, oamenii au fost nevoiți să se refugieze în Ghermănești - cea mai nouă localitate rurală din zonă, redevenită reședința întregii comune - alții au pus bazele noului și actualului sat Drânceni, din materiale recuperate în urma inundațiilor și cu ajutor de la stat - iar o parte au plecat în țară la muncă (era primul cincinal din vremea industrializării și transformării țării în șantier, când se construia zi și noapte locuințe, fabrici etc.).

Pe locul fostului Târg Drânceni mai este astăzi (anul 2001) doar o casă de adventiști - care au refuzat să se mute în satul nou, precum și clădirea fostei Primării - transformată în locuință pentru reprezentantul D.J.A.

Prezentăm în continuare o imagine din ziarul "Vremea Nouă"/iunie 1969, ilustrând lupta oamenilor cu apele, aici, în Tg. Drânceni.

Așa a dispărut un târg de facto, din realitate și de pe hartă, exact în mijlocul perioadei regimului comunist. Cum românului îi vine mintea la cap după o nenorocire, tot așa și în cazul Drâncenilor: după distrugerea târgului ...a început îndiguirea și construirea șoselei pe digul de 3 km (din fata Dispensarului Drânceni până sub Călcea). Atât i-a fost sa fie -117 ani (1853-1970), Prutul a fost permanent ca o binefacere, dar și un real pericol pentru Tg. Drânceni. De acest pericol și-a dat seama și Mikail Kogălniceanu în 1863, dar... (a se vedea sfârșitul *Așezământului* din 1863)

NOTE:

¹ - Gh. Ghibănescu "Șurete și Izvoade " XXV , p. 3

² - Al. Zub , *Mihail Kogălniceanu - bibliografie*, Ed. Militară-București, 1971, p.5

³ - Al. Zub , *op. cit* , Cronologie , p. LV,

⁴ - Al. Zub, *op. cit*, p. LXI

⁵ - Al. Zub , *op. cit*, cap.I Cronologie , p. XLIX

⁶ - Al. Zub , *op. cit*, p.XI

⁷ Ion Lahovary, Gheorghe Brătianu, Gheorghe Tocilescu, *Marele Dictionar de Geografie al Romaniei*

⁸ - Relații de la intelectualii pensionari și bătrânii satului Drânceni care au lucrat la Serviciul Hidraulic, la Stația Hidrometrică.

⁹ - Arhiva Statului - Vaslui , Fond Tribunalul Județului Fălciu , Dos. 1/1894

¹⁰ - Relatare de la învățătoarea pensionară Aurelia Luca , vecină cu Sinagoga Evreiască timp de peste 25 de ani .

¹¹ - Informații date de bătrânii C. Bogos, T. Florca , A. Luca s.a

„Fără odihnă, ostașii Gheorghe Marin și Mircea Ciocoiu consolidează digul de apărare împotriva apelor, de la Drînceni.” Foto : V. Boșea

Lupta cu apele mereu în creștere ale Prutului nu-i ușoară. Dar, umăr la umăr, cooperatorii din Drînceni înalță stavila în calea „furii” apei.

